

Arrest

nr. 249 941 van 25 februari 2021
in de zaak RvV X / VIII

In zake: 1. X
2. X
beiden handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X, X, X en X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. SAROLEA
Rue des Brasseurs 30
1400 NIVELLES

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die beiden verklaren van Russische nationaliteit te zijn en beiden handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X, X, X en X, op 28 april 2020 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 7 en 8 april 2020 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 26^{quater})

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 december 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 januari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat O. TODTS, die *loco* advocaat S. SAROLEA verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat E. WILLEMS, die *loco* advocaten C. DECORDIER & T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers kwamen op 9 februari 2020 samen met hun minderjarige kinderen toe op het Belgische grondgebied en dienden op 12 februari 2020 verzoeken om internationale bescherming in.

1.2. Uit de resultaten van de Eurodac-databank bleek dat verzoekers reeds verzoeken om internationale bescherming hadden ingediend in Polen, Duitsland, Frankrijk en Nederland.

1.3. De Duitse autoriteiten stemden op 1 april 2020 in met de terugname van verzoekers op grond van artikel 18.1, d), van de verordening 604/2013/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-Verordening).

1.4. De gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie trof op 7 en 8 april 2020 beslissingen tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 26^{quater}). Verzoekers werden hiervan op 14 april 2020 per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormen de bestreden beslissingen, waarvan de motieven luiden als volgt:

Ten aanzien van eerste verzoeker:

“(…)

In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer, die verklaart te heten:

naam : D.(…)

voornaam : A.(…)

geboortedatum : (…)

geboorteplaats : (…)

nationaliteit : Russische Federatie

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Duitsland (2) toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 18(1)d van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

De heer D.(…), A.(…) verder de betrokkene, die staatsburger van Rusland verklaart te zijn, bood zich op 10.02.2020 bij onze diensten aan. Daarbij drukte hij de wens uit een verzoek voor internationale bescherming in te dienen. Op 12.02.2020 diende hij een verzoek om internationale bescherming in. De betrokkene kon geen identiteitsdocumenten voorleggen. De betrokkene verklaarde dat zijn paspoort werd afgenomen door de Poolse autoriteiten.

Samen met de betrokkene dienden zijn partner I.(…), E.(…) ((…)) – met wie hij verklaart religieus gehuwd te zijn - en hun vier minderjarige kinderen ook een verzoek om internationale bescherming in in België op 10.02.2020.

Dactyloscopisch onderzoek in het kader van het verzoek dd. 10.02.2020 leidde tot treffers in het kader van Eurodac vastgesteld ten gevolge van de vergelijking van de vingerafdrukken van de verzoeker met de krachtens artikel 9 van Verordening 603/2013 verzamelde vingerafdrukken. Deze treffers tonen aan dat de betrokkene een verzoek om internationale bescherming indiende in Polen op 22.09.2011 en op 06.06.2015, in Duitsland op 25.06.2015, in Frankrijk op 08.07.2019 en in Nederland op 03.08.2019.

De betrokkene werd op 11.03.2020 gehoord in het kader van zijn verzoek. Hij verklaarde sinds 2009 religieus gehuwd te zijn met I.(…), E.(…) met wie hij vier minderjarige kinderen heeft. Verder verklaarde hij twee in Frankrijk verblijvende zussen, een in Duitsland verblijvende broer en een in Duitsland verblijvende zus te hebben. Daarnaast verklaarde hij geen andere in België of in een andere lidstaat verblijvende familieleden te hebben.

De betrokkene verklaarde dat hij Rusland verliet in 2011. Via Wit-Rusland reisde hij per trein naar Polen waar hij ongeveer een jaar verbleef. De betrokkene verklaarde dat hij hier een verzoek om internationale bescherming indiende, en dat hij deze procedure zelf had stopgezet. De betrokkene verklaarde dat hij hierna vrijwillig terugkeerde naar Rusland, dat hij opnieuw verliet in juni 2015. Via Wit-Rusland reisde de betrokkene opnieuw naar Polen. De betrokkene verklaarde dat hij hier een tweede verzoek om internationale bescherming indiende, maar dat dit niet het voorwerp was van een beslissing. Na twee weken verbleven te hebben in Polen reisde de betrokkene per taxi naar Duitsland waar hij verbleef tot juni 2019. De betrokkene verklaarde dat hij hier een verzoek om internationale bescherming indiende en dat dit het voorwerp was van een negatieve beslissing en dat hij terug moest keren naar Rusland. Hierna

reisde de betrokkene per auto naar Frankrijk waar hij verbleef tot augustus 2019. De betrokkene verklaarde dat hij hier een verzoek om internationale bescherming indiende en dat dit het voorwerp was van een negatieve beslissing. De betrokkene verklaarde dat hij in het kader van een Dublin procedure moest terugkeren naar Duitsland. Hierna reisde de betrokkene per auto via Duitsland naar Nederland waar hij ongeveer 6 maanden verbleef. De betrokkene verklaarde dat hij hier een verzoek om internationale bescherming indiende, en dat hij ook hier op 04.02.2020 een negatieve beslissing kreeg en dat hij in het kader van een Dublin procedure moest terugkeren naar Duitsland. Na deze negatieve beslissing reisde de betrokkene via Nederland opnieuw naar Frankrijk waar hij verbleef tot februari 2020. Hierna reisde hij per auto naar België waar hij rond 09.02.2020 binnenkwam. Op 10.02.2020 meldde de betrokkene zich aan bij onze diensten.

De betrokkene verklaarde dat hij besloot een verzoek om internationale bescherming in België in te dienen omdat hij een kennis heeft die in België woont. Hij heeft de betrokkene verteld dat België goed is voor het indienen van een verzoek om internationale bescherming.

De betrokkene geen expliciet bezwaar tegen een overdracht naar Duitsland. Hij vreest wel voor een repatriëring naar Rusland als hij terug naar Duitsland moet.

Op 12.03.2020 informeerden de Nederlandse instanties ons dat de Duitse instanties op 13.09.2019 instemden met de terugname van de betrokkene conform artikel 18(1)d. Op 10.02.2020 werden de Duitse instanties door de Nederlandse instanties op de hoogte gebracht van de verdwijning van de betrokkene waardoor de transfertermijn met 18 maanden werd verlengd.

Op basis van bovenstaande informatie werd op 20.03.2020 een terugname verzoek gericht aan de Duitse instanties, die op 01.04.2020 met toepassing van artikel 18(1)(d) van Verordening 604/2013 instemden met ons verzoek.

Met betrekking tot de gezinsleden van de betrokkene die ook een verzoek om internationale bescherming vroegen in België op 10.02.2020 merken we op dat er voor hen op 20.03.2020 tevens ook een overnameverzoek gericht werd aan de Duitse instanties en dat zij voor hen ook instemden met de terugname en met de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming op grond van artikel 18(1)d van Verordening 604/2013. We merken dan ook op dat er voor hen tevens een Bijlage 26quater als beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten zal worden uitgereikt op basis van het feit dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Duitsland toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 12(2) van Verordening 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

Verordening 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek tot internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna HvJ-EU) oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dat niet worden uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan

Duitsland een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

Middels het akkoord dd. 01.04.2020 stemden de Duitse autoriteiten in met de terugname van de betrokkene op grond van artikel 18(1)d van Verordening 604/2013, wat betekent dat het door de betrokkene in Duitsland ingediende verzoek voor internationale bescherming werd afgesloten: “de lidstaat is verplicht (...) d) een onderdaan van een derde land of een staatloze wiens verzoek is afgewezen en die een verzoek heeft ingediend in een andere lidstaat of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen”. We verwijzen ook naar artikel 18(2) van Verordening 604/2013: “In de in lid 1, onder d), bedoelde gevallen, zorgt de verantwoordelijke lidstaat ervoor dat de betrokkene, indien het verzoek alleen in eerste aanleg is afgewezen, een beroep kan doen of heeft kunnen doen op een daadwerkelijk rechtsmiddel overeenkomstig artikel 39 van Richtlijn 2013/32/EU”.

De vrees voor vervolging en de nood aan subsidiaire bescherming werden reeds door de Duitse instanties onderzocht en niet gegrond bevonden.

We benadrukken dat het afwijzen van een verzoek tot internationale bescherming, het niet verlenen van verblijfsrecht en het vervolgens opdragen terug te keren naar het land van herkomst en het treffen van maatregelen met het oog op verwijdering onlosmakelijk deel uitmaken van een asiel- en immigratiebeleid. Duitsland is partij bij de Conventie van Genève van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er kan derhalve van worden uitgegaan dat de Duitse instanties het beginsel van non-refoulement alsmede aan de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM naleven. Duitsland onderwerpt beschermingsverzoeken aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Duitse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren.

Op basis van de elementen van het dossier zijn er volgens ons geen redenen om aan te nemen dat de door de betrokkene in Duitsland ingediende verzoeken niet op een objectieve en gedegen wijze aan de bovenvermelde standaarden werden getoetst.

Indien zou worden aangevoerd dat een overdracht van de betrokkene aan Duitsland “indirect refoulement” impliceert wensen we te wijzen op het interstatelijk vertrouwensbeginsel, waarop Verordening 604/2013 steunt en waarbij de landen die partij zijn bij het “Dublin-acquis” in principe worden geacht de grondrechten van de verzoeker te eerbiedigen.

We erkennen dat zowel het EHRM als het Hof van Justitie intussen stelden dat dit vermoeden niet onweerlegbaar is, maar enkel in een situatie dat de lidstaten niet onkundig kunnen zijn van het feit dat aan het systeem verbonden tekortkomingen inzake de procedure of de opvangvoorzieningen voor verzoekers in de verantwoordelijke lidstaat en die op feiten berusten aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker van internationale bescherming een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM in geval van overdracht aan de betrokken lidstaat.

We zijn van oordeel dat het niet toekennen van internationale bescherming aan de betrokkene door de Duitse instanties niet leidt tot de conclusie dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming in Duitsland in zijn geheel gekenmerkt wordt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening 604/2013.

We wensen hieromtrent tevens te verwijzen naar de uitspraak van het EHRM van 02.12.2008 in de zaak K.R.S. tegen het Verenigd Koninkrijk (nr. 32733/0810) waarin wordt gesteld dat in het geval van een risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling of op “refoulement” de betrokken verzoeker dit kan aanklagen bij de desbetreffende autoriteiten en zo nodig daarna bij het EHRM in het kader van regel 39 (voorlopige maatregelen) van de regels van het Hof. We weten dat het EHRM dit standpunt meer

bepaald in het geval van Griekenland later wijzigde maar dit doet volgens ons geen afbreuk aan deze algemene regel in dit geval van een overdracht aan Duitsland. In deze optiek zijn we de mening toegedaan dat de betrokkene klachten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming dient in te dienen bij de daartoe bevoegde Duitse instanties en zo nodig bij het EHRM zodat hier in beginsel geen taak is weggelegd voor de Belgische instanties.

De betrokkene verklaarde dat hij besloot een verzoek om internationale bescherming in België in te dienen omdat hij een kennis heeft die in België woont. Hij heeft de betrokkene verteld dat België goed is voor het indienen van een verzoek om internationale bescherming.

Wat dit betreft willen we opmerken dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek tot internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

De betrokkene geen expliciet bezwaar tegen een overdracht naar Duitsland. Hij vreest wel voor een repatriëring naar Rusland als hij terug naar Duitsland moet.

Wat de vrees van de betrokkene voor repatriëring naar Rusland betreft willen we opmerken dat het indienen van een verzoek om internationale bescherming niet automatisch impliceert dat men een gunstige beslissing ontvangt in de vorm van een verblijfstitel. Dat men na een eventuele afwijzing van een verzoek om internationale bescherming op een zeker moment het voorwerp kan uitmaken van een verwijderingsmaatregel en eventueel een bijhorende maatregel van bewaring, betekent bovendien niet automatisch een inbreuk op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) en toont evenmin automatisch aan dat de Duitse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielpprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren.

Met betrekking tot deze aangehaalde reden om zich te verzetten tegen een overdracht naar Duitsland dient te worden opgemerkt dat deze aangehaalde reden geen betrekking heeft op de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Duitse autoriteiten. Het loutere feit dat betrokkene zijn verzoek om internationale bescherming werd afgewezen betekent niet automatisch dat er sprake is van een “niet correctie of onmenselijke behandeling” of een automatische inbreuk op de bovenstaande internationale en Europese regelgeving. Betrokkene brengt met betrekking tot de overdracht naar Duitsland dan ook geen concrete gegevens aan die zouden kunnen wijzen op een eventuele schending van art. 3 van het EVRM. Een loutere vrees daarvoor volstaat dus geenszins omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene. Betrokkene moet dus kunnen aantonen dat hij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat hij in Duitsland een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van de EVRM.

Daarnaast willen we andermaal opmerken dat de Duitse instanties middels het akkoord van 01.04.2020 instemden met de terugname van de betrokkene op grond van artikel 18(1)d van Verordening 604/2013, wat betekent dat het door de betrokkene in Duitsland ingediende verzoek voor internationale bescherming werd afgesloten: “de lidstaat is verplicht (...) d) een onderdaan van een derde land of een staatloze wiens verzoek is afgewezen en die een verzoek heeft ingediend in een andere lidstaat of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen”. We verwijzen ook naar artikel 18(2) van Verordening 604/2013: “In de in lid 1, onder d), bedoelde gevallen, zorgt de verantwoordelijke lidstaat ervoor dat de betrokkene, indien het verzoek alleen in eerste aanleg is afgewezen, een beroep kan doen of heeft kunnen doen op een daadwerkelijk rechtsmiddel overeenkomstig artikel 39 van Richtlijn 2013/32/EU”.

Verder maakte de betrokkene geen gewag van concrete ervaringen of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Duitsland die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die zouden wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Als de betrokkene besluit opnieuw internationale bescherming te vragen in Duitsland zal dit verzoek worden beschouwd als een navolgend verzoek (“subsequent application”). Er zijn geen redenen om aan te nemen dat dit verzoek niet op eenzelfde wijze zal worden behandeld en worden beoordeeld als navolgende verzoeken van personen, die Duitsland niet verlieten.

Voor meer info over de situatie van personen die in het kader van Verordening 604/2013 naar Duitsland worden overgedragen verwijzen we naar het recent geactualiseerde rapport over asiel en internationale bescherming in Duitsland van het onder meer mede door de “European Council on Refugees and Exiles” (ECRE) gecoördineerde project “Asylum Information Database” over Duitsland (Michael Kalkmann, “Asylum Information Database –Country Report – Germany”, laatste update op 16.04.2019,

<https://www.asylumineurope.org/reports/country/germany>, hierna AIDA rapport genoemd, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene).

Indieners van een navolgend verzoek hebben recht op opvang, maar in beperkte omvang ("reduced material conditions", pagina 69). Het AIDA-rapport meldt dat in dergelijke omstandigheden het recht op opvang en bijstand kan worden beperkt tot datgene dat absoluut noodzakelijk is. In de praktijk betekent dit dat financiële toelagen worden beperkt of stop worden gezet en uitsluitend materiële opvang (accommodatie, voeding en andere noodwendigheden) wordt geboden ("The list of reduction grounds is exhaustive, so benefits cannot be reduced for other reasons. If one of the above grounds is met, authorities have full discretion to reduce benefits but 'irredeemably necessary' benefits have to be granted in any case. Therefore reduction usually means that cash benefits are reduced or withdrawn, but persons concerned still have to be provided with accommodation, food and other basic necessities", pagina 70). Indien het recht op opvang en bijstand werd beperkt als gevolg van een weigering van een eerste verzoek om internationale bescherming, kan het recht op opvang en bijstand hersteld worden naar het standaardniveau als een volgend verzoek leidt tot een nieuwe procedure (p. 70).

Hieromtrent wensen we op te merken dat Richtlijn 2013/33/EU, de Opvangrichtlijn, voorziet dat lidstaten materiële opvangvoorzieningen kunnen beperken of in uitzonderlijke en naar behoren gemotiveerde gevallen kunnen intrekken indien een verzoeker de door de bevoegde instanties vastgestelde verblijfplaats verliet zonder deze instanties op de hoogte te stellen. We zijn van oordeel dat een dergelijke maatregel niet kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

In het AIDA rapport wordt gesteld dat er geen aanwijzingen zijn dat personen, die in het kader van de Dublin-verordening aan Duitsland worden overgedragen, problemen ondervinden om toegang te verkrijgen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming (pagina 40, "There have been no reports of 'Dublin returnees' facing difficulties in accessing an asylum procedure after having been transferred to Germany").

Het AIDA-rapport wijst op enkele tekortkomingen wat betreft de initiële opvangcentra, verzoekers verblijven hier maximum de eerste 6 maanden na het indienen van hun verzoek. Deze tekortkomingen zijn echter specifiek voor bepaalde centra en wijzen niet op systematische tekortkomingen, die het afzien van een overdracht zou rechtvaardigen. Na de initiële periode van maximum 6 maanden worden verzoekers naar collectieve opvangcentra gestuurd. Wat de bezetting van deze opvangstructuren betreft meldt het AIDA-rapport dat de bezettingsgraad in de collectieve centra aanzienlijk verbeterde ("Occupancy rates have considerably improved in many regions throughout 2016 and 2017", pagina 80). Ook hier wijst het rapport op grote verschillen tussen de verschillende centra qua levensomstandigheden, met enkele tekortkomingen voor specifieke centra. Andermaal willen we benadrukken dat dit niet wijst op systematische tekortkomingen, die het afzien van een overdracht zou rechtvaardigen.

Het AIDA rapport stelt dat de toegang tot de gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming in Duitsland wettelijk is gewaarborgd (pagina 85). Aanvankelijk hebben verzoekers enkel recht op de 'noodzakelijke medische behandeling', deze medische zorg kan uitgebreid worden indien dit noodzakelijk is voor het vrijwaren van de gezondheid van een verzoekers (p. 85). De auteurs maken op de vermelde pagina's melding van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren maar dit leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers voor internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Duitsland een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben.

Verzoekers hebben in Duitsland tijdens de eerste bestuurlijke fase geen recht op kosteloze rechtsbijstand. Hieromtrent wensen we op te merken dat Richtlijn 2013/32/EU niet noopt tot het verstrekken van kosteloze rechtsbijstand in de bestuurlijke fase. Het niet (automatisch) verstrekken van kosteloze rechtsbijstand in de bestuurlijke fase in Duitsland kan ons inzien dan ook niet worden beschouwd als een tekortkoming, die het afzien van een overdracht zou rechtvaardigen. Verzoekers kunnen echter wel een aanvraag indienen voor kosteloze rechtsbijstand indien zij een beroep wensen in te dienen tegen de beslissing over hun procedure (p. 29).

Tijdens zijn gehoor dd. 11.03.2020 verklaarde de betrokkene geen gezondheidsproblemen te kennen.

We wensen te benadrukken dat de betrokkene niet aan de hand van objectieve elementen aannemelijk maakte dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Duitsland verhinderen of dat redenen van gezondheid in geval van een overdracht een risico impliceren op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013.

We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat in het geval van de betrokkene en indien de noodzaak daartoe bestaat de in Verordening 604/2013 bedoelde voorzorgsmaatregelen niet volstaan.

We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Duitsland niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht, dat een behandeling van de door de betrokkene verklaarde problemen in Duitsland niet mogelijk en effectief zal zijn en enkel in België kan worden verstrekt, dat de opvolging van eventuele in België aangevatte behandelingen in Duitsland uitgesloten is en dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Duitsland niet de nodige zorgen zal verkrijgen.

We merken in deze verder op dat de Duitse autoriteiten minstens 7 dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van de betrokkene aan Duitsland een reëel risico inhoudt op blootstelling aan omstandigheden, die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming, die aan de Duitse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18(1)d van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient hij (zij) zich aan te bieden bij de Duitse autoriteiten (...)"

Ten aanzien van tweede verzoekster en de minderjarige kinderen:

"(...)

In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw, die verklaart te heten:

naam : I.(...) + vier minderjarige kinderen
voornaam : E.(...)
geboortedatum : (...)
geboorteplaats : (...)
nationaliteit : Russische Federatie

naam : D.(...)
voornaam : J.(...)
geboortedatum: (...)
geboorteplaats: (...)
nationaliteit: Russische Federatie

naam : I.(...)
voornaam : K.(...)
geboortedatum : (...)
geboorteplaats : (...)
nationaliteit : Russische Federatie

naam: I.(...)
voornaam: N.(...)
geboortedatum: (...)
geboorteplaats: (...)
nationaliteit: Russische Federatie

naam: I.(...)
voornaam: H.(...)
geboortedatum: (...)
geboorteplaats: (...)
nationaliteit: Russische Federatie

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Duitsland (2) toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 18(1)d van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

Mevrouw I.(...), E.(...) verder de betrokkene, die staatsburger van Rusland verklaart te zijn, bood zich op 10.02.2020 bij onze diensten aan. Daarbij drukte ze de wens uit een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Op 12.02.2020 diende ze een verzoek om internationale bescherming in. De

betrokkene kon geen identiteitsdocumenten voorleggen. De betrokkene verklaarde dat haar paspoort werd afgenomen door de Poolse autoriteiten.

Samen met de betrokkene dienden haar partner D.(...), A.(...) – met wie zij verklaart religieus gehuwd te zijn - en hun vier minderjarige kinderen D., J.; I., K.; I., N.; I., H. ook een verzoek om internationale bescherming in in België op 10.02.2020.

Dactyloscopisch onderzoek in het kader van het verzoek dd. 10.02.2020 leidde tot treffers in het kader van Eurodac vastgesteld ten gevolge van de vergelijking van de vingerafdrukken van de verzoeker met de krachtens artikel 9 van Verordening 603/2013 verzamelde vingerafdrukken. Deze treffers tonen aan dat de betrokkene een verzoek om internationale bescherming indiende in Polen op 22.09.2011 en op 06.06.2015, in Duitsland op 25.06.2015, in Frankrijk op 12.07.2019 en in Nederland op 03.08.2019.

De betrokkene werd op 11.03.2020 gehoord in het kader van haar verzoek. Zij verklaarde sinds 2009 religieus gehuwd te zijn met D.(...), A.(...) met wie zij vier minderjarige kinderen heeft. Verder verklaarde ze geen in België of in een andere lidstaat verblijvende familieleden te hebben.

De betrokkene verklaarde dat zij Rusland verliet in 2011. Via Wit-Rusland reisde zij per trein naar Polen waar zij ongeveer een jaar verbleef. De betrokkene verklaarde dat zij hier een verzoek om internationale bescherming indiende, en dat zij deze procedure zelf had stopgezet. De betrokkene verklaarde dat zij hierna vrijwillig terugkeerde naar Rusland, dat zij opnieuw verliet in juni 2015. Via Wit-Rusland reisde de betrokkene opnieuw naar Polen. De betrokkene verklaarde dat zij hier een tweede verzoek om internationale bescherming indiende, maar dat dit niet het voorwerp was van een beslissing. Na twee weken verbleven te hebben in Polen reisde de betrokkene per taxi naar Duitsland waar zij verbleef tot juni 2019. De betrokkene verklaarde dat zij hier een verzoek om internationale bescherming indiende en dat dit het voorwerp was van een negatieve beslissing en dat zij moest terugkeren naar Rusland. Hierna reisde de betrokkene per auto naar Frankrijk waar zij verbleef tot augustus 2019. De betrokkene verklaarde dat zij hier een verzoek om internationale bescherming indiende en dat dit het voorwerp was van een negatieve beslissing. De betrokkene verklaarde dat zij in het kader van een Dublin procedure moest terugkeren naar Duitsland. Hierna reisde de betrokkene per auto via Duitsland naar Nederland waar zij ongeveer 6 maanden verbleef. De betrokkene verklaarde dat zij hier een verzoek om internationale bescherming indiende, en dat zij ook hier op 04.02.2020 een negatieve beslissing kreeg en dat zij in het kader van een Dublin procedure moest terugkeren naar Duitsland. Na deze negatieve beslissing reisde de betrokkene via Nederland opnieuw naar Frankrijk waar zij verbleef tot februari 2020. Hierna reisde zij per auto naar België waar zij rond 09.02.2020 binnenkwam. Op 10.02.2020 meldde de betrokkene zich aan bij onze diensten.

De betrokkene had geen specifieke reden waarom ze een verzoek om internationale bescherming in België indiende. Ze verklaarde dat ze van het ene land naar het andere gaat om niet terug te moeten keren naar Rusland.

De betrokkene uitte bezwaar tegen een overdracht naar Duitsland omdat ze daar gerepatriëerd zou worden naar Rusland.

Op 12.03.2020 informeerden de Nederlandse instanties ons dat de Duitse instanties op 13.09.2019 instemden met de terugname van de betrokkene conform artikel 18(1)d. Op 10.02.2020 werden de Duitse instanties door de Nederlandse instanties op de hoogte gebracht van de verdwijning van de betrokkene waardoor de transfertermijn met 18 maanden werd verlengd.

Op basis van bovenstaande informatie werd op 20.03.2020 een terugname verzoek gericht aan de Duitse instanties, die op 01.04.2020 met toepassing van artikel 18(1)(d) van Verordening 604/2013 instemden met ons verzoek voor de terugname van de betrokkene en haar vier minderjarige kinderen.

Met betrekking tot de man van de betrokkene die ook een verzoek om internationale bescherming vroeg in België op 10.02.2020 merken we op dat er voor hem op 20.03.2020 tevens ook een overnameverzoek gericht werd aan de Duitse instanties en dat zij voor hem ook instemden met de terugname en met de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming op grond van artikel 18(1)d van Verordening 604/2013. We merken dan ook op dat er voor hem tevens een Bijlage 26quater als beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten zal worden uitgereikt op basis van het feit dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Duitsland toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot

het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 12(2) van Verordening 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

Verordening 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek tot internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna HvJ-EU) oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dat niet worden uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat zij door een overdracht aan Duitsland een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

Middels het akkoord dd. 01.04.2020 stemden de Duitse autoriteiten in met de terugname van de betrokkene op grond van artikel 18(1)d van Verordening 604/2013, wat betekent dat het door de betrokkene in Duitsland ingediende verzoek voor internationale bescherming werd afgesloten : “de lidstaat is verplicht (...) d) een onderdaan van een derde land of een staatloze wiens verzoek is afgewezen en die een verzoek heeft ingediend in een andere lidstaat of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen”. We verwijzen ook naar artikel 18(2) van Verordening 604/2013 : “In de in lid 1, onder d), bedoelde gevallen, zorgt de verantwoordelijke lidstaat ervoor dat de betrokkene, indien het verzoek alleen in eerste aanleg is afgewezen, een beroep kan doen of heeft kunnen doen op een daadwerkelijk rechtsmiddel overeenkomstig artikel 39 van Richtlijn 2013/32/EU”.

De vrees voor vervolging en de nood aan subsidiaire bescherming werden reeds door de Duitse instanties onderzocht en niet gegrond bevonden.

We benadrukken dat het afwijzen van een verzoek tot internationale bescherming, het niet verlenen van verblijfsrecht en het vervolgens opdragen terug te keren naar het land van herkomst en het treffen van maatregelen met het oog op verwijdering onlosmakelijk deel uitmaken van een asiel- en immigratiebeleid.

Duitsland is partij bij de Conventie van Genève van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er kan derhalve van worden uitgegaan dat de Duitse instanties het beginsel van non-refoulement alsmede aan de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM naleven. Duitsland onderwerpt beschermingsverzoeken aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Duitse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren.

Op basis van de elementen van het dossier zijn er volgens ons geen redenen om aan te nemen dat de door de betrokkene in Duitsland ingediende verzoeken niet op een objectieve en gedegen wijze aan de bovenvermelde standaarden werden getoetst.

Indien zou worden aangevoerd dat een overdracht van de betrokkene aan Duitsland “indirect refoulement” impliceert wensen we te wijzen op het interstatelijk vertrouwensbeginsel, waarop Verordening 604/2013 steunt en waarbij de landen die partij zijn bij het “Dublin-acquis” in principe worden geacht de grondrechten van de verzoeker te eerbiedigen.

We erkennen dat zowel het EHRM als het Hof van Justitie intussen stelden dat dit vermoeden niet onweerlegbaar is, maar enkel in een situatie dat de lidstaten niet onkundig kunnen zijn van het feit dat aan het systeem verbonden tekortkomingen inzake de procedure of de opvangvoorzieningen voor verzoekers in de verantwoordelijke lidstaat en die op feiten berusten aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker van internationale bescherming een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM in geval van overdracht aan de betrokken lidstaat.

We zijn van oordeel dat het niet toekennen van internationale bescherming aan de betrokkene door de Duitse instanties niet leidt tot de conclusie dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming in Duitsland in zijn geheel gekenmerkt wordt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening 604/2013.

We wensen hieromtrent tevens te verwijzen naar de uitspraak van het EHRM van 02.12.2008 in de zaak K.R.S. tegen het Verenigd Koninkrijk (nr. 32733/0810) waarin wordt gesteld dat in het geval van een risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling of op “refoulement” de betrokken verzoeker dit kan aanklagen bij de desbetreffende autoriteiten en zo nodig daarna bij het EHRM in het kader van regel 39 (voorlopige maatregelen) van de regels van het Hof. We weten dat het EHRM dit standpunt meer bepaald in het geval van Griekenland later wijzigde maar dit doet volgens ons geen afbreuk aan deze algemene regel in dit geval van een overdracht aan Duitsland. In deze optiek zijn we de mening toegedaan dat de betrokkene klachten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming dient in te dienen bij de daartoe bevoegde Duitse instanties en zo nodig bij het EHRM zodat hier in beginsel geen taak is weggelegd voor de Belgische instanties.

De betrokkene had geen specifieke reden waarom ze een verzoek om internationale bescherming in België indiende. Ze verklaarde dat ze van het ene land naar het andere gaat om niet terug te moeten keren naar Rusland.

De betrokkene uitte bezwaar tegen een overdracht naar Duitsland omdat ze daar gerepatrieerd zou worden naar Rusland.

Wat beide verklaringen betreft willen we opmerken dat het indienen van een verzoek om internationale bescherming niet automatisch impliceert dat men een gunstige beslissing ontvangt in de vorm van een verblijfstitel. Dat men na een eventuele afwijzing van een verzoek om internationale bescherming op een zeker moment het voorwerp kan uitmaken van een verwijderingsmaatregel en eventueel een bijhorende

maatregel van bewaring, betekent bovendien niet automatisch een inbreuk op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) en toont evenmin automatisch aan dat de Duitse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren.

Met betrekking tot deze aangehaalde reden om zich te verzetten tegen een overdracht naar Duitsland dient te worden opgemerkt dat deze aangehaalde reden geen betrekking heeft op de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Duitse autoriteiten. Het loutere feit dat betrokkene zijn verzoek om internationale bescherming werd afgewezen betekent niet automatisch dat er sprake is van een “niet correctie of onmenselijke behandeling” of een automatische inbreuk op de bovenstaande internationale en Europese regelgeving.

Betrokkene brengt met betrekking tot de overdracht naar Duitsland dan ook geen concrete gegevens aan die zouden kunnen wijzen op een eventuele schending van art. 3 van het EVRM. Een loutere vrees daarvoor volstaat dus geenszins omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene. Betrokkene moet dus kunnen aantonen dat hij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat hij in Duitsland een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van de EVRM.

Daarnaast willen we andermaal opmerken dat de Duitse instanties middels het akkoord van 01.04.2020 instemden met de terugname van de betrokkene op grond van artikel 18(1)d van Verordening 604/2013, wat betekent dat het door de betrokkene in Duitsland ingediende verzoek voor internationale bescherming werd afgesloten : “de lidstaat is verplicht (...) d) een onderdaan van een derde land of een staatloze wiens verzoek is afgewezen en die een verzoek heeft ingediend in een andere lidstaat of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen”. We verwijzen ook naar artikel 18(2) van Verordening 604/2013 : “In de in lid 1, onder d), bedoelde gevallen, zorgt de verantwoordelijke lidstaat ervoor dat de betrokkene, indien het verzoek alleen in eerste aanleg is afgewezen, een beroep kan doen of heeft kunnen doen op een daadwerkelijk rechtsmiddel overeenkomstig artikel 39 van Richtlijn 2013/32/EU”.

Verder maakte de betrokkene geen gewag van concrete ervaringen of omstandigheden tijdens haar verblijf in Duitsland die door haar als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die zouden wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Als de betrokkene besluit opnieuw internationale bescherming te vragen in Duitsland zal dit verzoek worden beschouwd als een navolgend verzoek (“subsequent application”). Er zijn geen redenen om aan te nemen dat dit verzoek niet op eenzelfde wijze zal worden behandeld en worden beoordeeld als navolgende verzoeken van personen, die Duitsland niet verlieten.

Voor meer info over de situatie van personen die in het kader van Verordening 604/2013 naar Duitsland worden overgedragen verwijzen we naar het recent geactualiseerde rapport over asiel en internationale bescherming in Duitsland van het onder meer mede door de “European Council on Refugees and Exiles” (ECRE) gecoördineerde project “Asylum Information Database” over Duitsland (Michael Kalkmann, “Asylum Information Database –Country Report – Germany”, laatste update op 16.04.2019, <https://www.asylumineurope.org/reports/country/germany>, hierna AIDA rapport genoemd, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene).

Indieners van een navolgend verzoek hebben recht op opvang, maar in beperkte omvang (“reduced material conditions”, pagina 69). Het AIDA-rapport meldt dat in dergelijke omstandigheden het recht op opvang en bijstand kan worden beperkt tot datgene dat absoluut noodzakelijk is. In de praktijk betekent dit dat financiële toelagen worden beperkt of stop worden gezet en uitsluitend materiële opvang (accommodatie, voeding en andere noodwendigheden) wordt geboden (“The list of reduction grounds is exhaustive, so benefits cannot be reduced for other reasons. If one of the above grounds is met, authorities have full discretion to reduce benefits but “irredeemably necessary” benefits have to be granted in any case. Therefore reduction usually means that cash benefits are reduced or withdrawn, but persons concerned still have to be provided with accommodation, food and other basic necessities”, pagina 70). Indien het recht op opvang en bijstand werd beperkt als gevolg van een weigering van een eerste verzoek om internationale bescherming, kan het recht op opvang en bijstand hersteld worden naar het standaardniveau als een volgend verzoek leidt tot een nieuwe procedure (p. 70).

Hieromtrent wensen we op te merken dat Richtlijn 2013/33/EU, de Opvangrichtlijn, voorziet dat lidstaten materiële opvangvoorzieningen kunnen beperken of in uitzonderlijke en naar behoren gemotiveerde gevallen kunnen intrekken indien een verzoeker de door de bevoegde instanties vastgestelde verblijfplaats verliet zonder deze instanties op de hoogte te stellen. We zijn van oordeel dat een dergelijke maatregel niet kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

In het AIDA rapport wordt gesteld dat er geen aanwijzingen zijn dat personen, die in het kader van de Dublin-verordening aan Duitsland worden overgedragen, problemen ondervinden om toegang te verkrijgen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming (pagina 40, "There have been no reports of "Dublin returnees" facing difficulties in accessing an asylum procedure after having been transferred to Germany").

Het AIDA-rapport wijst op enkele tekortkomingen wat betreft de initiële opvangcentra, verzoekers verblijven hier maximum de eerste 6 maanden na het indienen van hun verzoek. Deze tekortkomingen zijn echter specifiek voor bepaalde centra en wijzen niet op systematische tekortkomingen, die het afzien van een overdracht zou rechtvaardigen. Na de initiële periode van maximum 6 maanden worden verzoekers naar collectieve opvangcentra gestuurd. Wat de bezetting van deze opvangstructuren betreft meldt het AIDA-rapport dat de bezettingsgraad in de collectieve centra aanzienlijk verbeterde ("Occupancy rates have considerably improved in many regions throughout 2016 and 2017", pagina 80). Ook hier wijst het rapport op grote verschillen tussen de verschillende centra qua levensomstandigheden, met enkele tekortkomingen voor specifieke centra. Andermaal willen we benadrukken dat dit niet wijst op systematische tekortkomingen, die het afzien van een overdracht zou rechtvaardigen.

Het AIDA rapport stelt dat de toegang tot de gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming in Duitsland wettelijk is gewaarborgd (pagina 85). Aanvankelijk hebben verzoekers enkel recht op de 'noodzakelijke medische behandeling', deze medische zorg kan uitgebreid worden indien dit noodzakelijk is voor het vrijwaren van de gezondheid van een verzoekers (p. 85). De auteurs maken op de vermelde pagina's melding van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren maar dit leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers voor internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Duitsland een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben.

Verzoekers hebben in Duitsland tijdens de eerste bestuurlijke fase geen recht op kosteloze rechtsbijstand. Hieromtrent wensen we op te merken dat Richtlijn 2013/32/EU niet noopt tot het verstrekken van kosteloze rechtsbijstand in de bestuurlijke fase. Het niet (automatisch) verstrekken van kosteloze rechtsbijstand in de bestuurlijke fase in Duitsland kan ons inzien dan ook niet worden beschouwd als een tekortkoming, die het afzien van een overdracht zou rechtvaardigen. Verzoekers kunnen echter wel een aanvraag indienen voor kosteloze rechtsbijstand indien zij een beroep wensen in te dienen tegen de beslissing over hun procedure (p. 29).

Tijdens haar gehoor dd. 11.03.2020 verklaarde de betrokkene verschillende gezondheidsproblemen te kennen, waaronder hartproblemen en psychologische problemen. De betrokkene kon tot op heden geen medische attesten voorleggen ter bewijs van deze verklaringen.

We wensen te benadrukken dat de betrokkene niet aan de hand van objectieve elementen aannemelijk maakte dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Duitsland verhinderen of dat redenen van gezondheid in geval van een overdracht een risico impliceren op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013.

We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat in het geval van de betrokkene en indien de noodzaak daartoe bestaat de in Verordening 604/2013 bedoelde voorzorgsmaatregelen niet volstaan.

We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Duitsland niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht, dat een behandeling van de door de

betrokkene verklaarde problemen in Duitsland niet mogelijk en effectief zal zijn en enkel in België kan worden verstrekt, dat de opvolging van eventuele in België aangevatte behandelingen in Duitsland uitgesloten is en dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Duitsland niet de nodige zorgen zal verkrijgen.

We merken in deze verder op dat de Duitse autoriteiten minstens 7 dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van de betrokkene aan Duitsland een reëel risico inhoudt op blootstelling aan omstandigheden, die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming, die aan de Duitse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18(1)d van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

*Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient hij (zij) zich aan te bieden bij de Duitse autoriteiten
(...)"*

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) kunnen de beroepen, bedoeld in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl. St.*, Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 118), blijkt dat voor de interpretatie van het begrip 'belang' kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT, en G. DEBERSAQUES, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413). Uit de rechtspraak van de Raad van State blijkt dat de verzoekende partij enkel belang heeft indien zij door de bestreden administratieve rechtshandeling een persoonlijk, rechtstreeks, zeker, actueel en wettig nadeel lijdt (RvS 25 maart 2013, nr. 222.969). Het actueel karakter van het belang bij de vraag naar de ontvankelijkheid van het beroep houdt verband met de door het algemeen belang geïnspireerde opzet om de administratieve actie minimaal door rechtsgedingen te laten verstoren (RvS 19 februari 2009, nr. 190.641). Het belang dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift en dient ook nog te bestaan op het ogenblik van de uitspraak.

2.2. Uit informatie die door de verwerende partij op 29 december 2020 aan de Raad werd overgemaakt, blijkt dat verzoekers op 9 september 2020 vrijwillig naar Duitsland zijn teruggekeerd. Aangezien verzoekers zich vrijwillig hebben begeven naar de lidstaat die krachtens de Dublin III-Verordening verantwoordelijk is voor de behandeling van hun verzoek om internationale bescherming, rijst de vraag naar het actueel belang bij hun vordering die gericht is tegen de beslissingen tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 26^{quater}).

2.3. De aanwezige advocate van verzoekers stelt dat de *dominus litis* nog steeds over een volmacht beschikt om de beslissingen tot weigering van verblijf aan te vechten, maar gedraagt zich met betrekking tot de bevelen om het grondgebied te verlaten naar de wijsheid van de Raad.

2.4. Samen met de verwerende partij stelt de Raad vast dat het beroep, voor zover het gericht is tegen de bevelscomponent van de bestreden beslissingen, doelloos is geworden, waardoor verzoekers geen actueel belang meer hebben bij hun vordering.

Het beroep is niet ontvankelijk in zoverre het gericht is tegen de bevelen om het grondgebied te verlaten die vervat zijn in de bestreden beslissingen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Het door verzoekers aangebrachte middel wordt, gelet op wat hierboven werd gesteld, enkel behandeld in zoverre het kan worden betrokken op de beslissingen tot weigering van verblijf, die vervat zijn in de bijlagen 26^{quater}. Bijgevolg worden het tweede, derde en vierde middelonderdeel, die verband houden met de overdracht aan Duitsland, niet verder behandeld.

3.2. In hun enig middel voeren verzoekers onder andere een kennelijke beoordelingsfout aan, een schending van de informatieplicht, vervat in artikel 4 van de Dublin III-Verordening, en de schending van de formele en de materiële motiveringsplicht, zoals voorzien in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, het zorgvuldigheidsbeginsel en het hoorrecht. Verzoekers stellen in hun eerste en vijfde middelonderdeel het volgende:

“2.1 EERST ONDERDEEL

Miskenning van de zorgvuldigheidsplicht en de motiveringsplicht aangezien uit de motivering van de bestreden beslissingen niet duidelijk blijkt welke juridische grondslag ertoe leidt Duitsland als de verantwoordelijke lidstaat te beschouwen.

Uit de bestreden beslissingen blijkt dat verwerende partij de Duitse autoriteiten een verzoek om terugname heeft gericht en dat deze laatste dit verzoek hebben aanvaard op basis van artikel 18 §1 (d) van de Dublin-III verordening. Verwerende partij baseert zich op artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 en artikel 18 §1 (d) van de Dublin III-verordening om de verantwoordelijkheid van Italië voor de behandeling van het asielverzoek te staven.

Deze bepalingen volstaan niet om zulke beslissingen tot weigering van verblijf te staven aangezien artikel 18 §1 van de Dublin III-verordening - zoals de titel aangeeft - alleen de "verplichtingen van de verantwoordelijke lidstaat" vaststelt maar niet waarom het verantwoordelijk is.

Geen bepaling van Hoofdstuk III van de Dublin III-verordening tot vaststelling van de criteria om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek (artikelen 7 tot en met 15) werd gebruikt als juridische grondslag van de bestreden beslissingen. Verzoekers zijn dus niet in staat de juridische bepalingen die de beslissingen staven te begrijpen, en de eventuele toepassing ervan na te gaan, en dus de beslissingen nuttig aan te vechten in het kader van het huidige verzoekschrift.

Verwerende partij heeft niet alle rechtsgronden uiteengezet waarop zij haar beslissingen om het verblijf te weigeren met bevel om het grondgebied te verlaten heeft gebaseerd. Dit is in strijd met de motiveringsplicht alsook de zorgvuldigheidsplicht.

(...)

2.5 VIJFDE ONDERDEEL

Samenvatting

Miskenning van de informatie-plicht (artikel 4 van de Dublin-III Verordening) inzake het belang en gevolgen van het Dublin interview, de rechten, de verantwoordelijkheidscriteria, de werking van de Dublin regeling in het algemeen en het belang van het bewijs van het afhankelijkheidsband met het oog op de toepassing van artikel 16 van de Dublin III-Verordening of de soevereiniteitsclausule, alleen en gepaard met het hoger belang van de kinderen (artikels 22bis grondwet en 7, 24 en 52 van het Handvest en 8 van het EVRM, en artikel 74/13 Vw) en artikels 3 EVRM en 4 van het EU-Handvest, daar verzoekers niet geldig werden geïnformeerd over de procedure, noch mondeling noch schriftelijk en miskenning van het recht om gehoord te worden (artikel 5 van de Dublin-III Verordening) door geen effectieve mogelijkheid te bieden om bijgestaan te worden door een raadsman tijdens het Dublin interview ; indien verzoekers rechten tijdens de procedure geëerbiedigd waren hadden zij bijkomende elementen kunnen laten weten en documenten neerleggen, in verband met het hoger belang van de minderjarige kinderen en de situatie betreffende de coronavirus-besmetting ; op basis van zulke elementen had verwerende partij een juiste toepassing van de verantwoordelijkheidscriteria verricht en tot een andere besluit moeten komen.

Ontwikkeling

Verzoekende partij wenst tevens te benadrukken dat in zijn rechtspraak het Hof van justitie van de Europese Unie, het Hof de waarborgen benadrukt die door de Verordening worden voorzien “niet alleen organisatorische, uitsluitend de betrekkingen tussen de lidstaten regelende voorschriften heeft ingesteld om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is, maar heeft besloten de asielzoekers bij die procedure te betrekken, door de lidstaten te verplichten hen te informeren (...)” (HJEU (G.Ch.), 7.06.2016, C-63/15, par. 51).

Het Hof stelt bovendien dat de controle die geoefend wordt door de beroepsinstantie, het eerbiedigen van deze waarborgen door de Staat moet nagaan (HJEU (G.Ch.), 7.06.2016, C-63/15, par. 51 & 52).

In dit verband, het Hof heeft ook benadrukt dat de lidstaten "effectieve rechterlijke bescherming" moeten bieden aan asielzoekers "met name door te waarborgen dat hij een rechtsmiddel tegen een jegens hem genomen overdrachtsbesluit kan instellen dat betrekking kan hebben op het onderzoek van de toepassing van die verordening, waaronder de eerbiediging van de procedurele waarborgen waarin die verordening voorziet" (zie in die zin arrest van 7 juni 2016, Karim, C-155/15, EU:C:2016:410, punt 22; H)UE Tsegezab Mengesteab, 26 juillet 2017, C-670/16, punt 48).

Omtrent de procedure voor de bepaling van de verantwoordelijke lidstaat, heeft het Hof ook verduidelijkt dat "deze procedure een aspect is van de overname- en de terugnameprocedures die verplicht volgens de in met name hoofdstuk VI van die verordening vastgestelde regels moeten worden gevoerd" (HJEU Tsegezab Mengesteab, 26 juillet 2017, C-670/16, punt 49).

In casu, de volgende elementen dienen in rekening gehouden te worden :

- er werd aan verzoekers niet duidelijk gemaakt, vooraleer zij op de vragen van verwerende partij antwoordden, dat zij gehoord gingen zijn met het oog op het bepalen van de bevoegde lidstaat op basis van de Dublin-Verordening en welke de elementen zijn die relevant zijn om een overdracht te vermijden;
- haar rechten, in het kader van de Dublin-procedure, werden aan verzoekende partij niet uiteengezet; zij werd niet passend geïnformeerd ;
- er werden aan verzoekers geen schriftelijk document verschaft met nuttige inlichtingen over de procedure, zoals voorzien door de Dublin-verordening ;
- er werd aan verzoekers gevraagd om hun antwoorden kort te houden ;
- verzoekers hebben geen kopie gekregen van het interview door verwerende partij;
- er werd aan verzoekers niet uitgelegd welke informatie pertinent is voor de toepassing van de Dublin-Verordening ;
- er werd aan verzoekers niet uitgelegd hoe zij bijkomende informatie konden verschaffen aan verwerende partij, en of dat nuttig kan zijn;
- verzoekers werden gehoord door verwerende partij, zonder de bijstand van een raadsman ;
- verzoekers kregen de mogelijkheid niet om met een raadsman te praten vooraleer zij door verwerende partij ondervraagd werden ;

Deze vaststellingen, die ook samen dienen overwogen te worden, leiden tot de conclusie dat de aangehaalde rechtsnormen geschonden werden.

De administratieve procedure is niet eerlijk geweest, en verwerende partij is niet zorgvuldig tewerk gegaan.

De informatieplicht die op verwerende partij rust, net als het recht van verzoekende partij om geïnformeerd te worden, op een doeltreffende manier, werd duidelijk geschonden (o.a. art 4 en 5 Dublin- Verordening). Gezien het doorslaggevend belang van dit interview en de procedure, dienden bijkomende garanties aan verzoekende partij toegekend te worden, o.a. de effectieve mogelijkheid om bijgestaan te worden door een raadsman, of tenminste de mogelijkheid om met een raadsman te praten, een volledige (schriftelijke) informatie over het belang en de gevolgen van dit interview, en de aflevering van een kopie van dit interview. Verzoekende partij moest daarenboven duidelijke informatie krijgen over deze rechten en mogelijkheden, wat niet het geval is geweest (zie mutatis mutandis EHRM, A.T. c Luxembourg, 09.04.2015).

De omstandigheden van de procedure bij DVZ lieten verzoekers niet toe alle belangrijke elementen te geven en te staven.

Verzoekers hadden meer informatie en uitleggingen aan verwerende partij kunnen en willen verschaffen, o.a. met betrekking tot het hoger belang van hun kinderen alsook de situatie in verband met het coronavirus, indien verwerende partij het recht op informatie, het recht op een eerlijke administratieve procedure, en het recht om gehoord te worden had geëerbiedigd.

De minderjarige kinderen willen niet meer van land veranderen; ze zijn blij hier en willen graag in het opvangcentrum waar ze nu verblijven, blijven. Ze hebben vrienden binnen het centrum gemaakt en ze voelen zich veilig in België, want ze voelen ook dat hun ouders minder gestresseerd worden. Een terugkeer naar Duitsland gaat zeker en vast tegen hun hoger belang, want hun stabiliteit zal worden ondermijnd. Dit kan niet gebeuren, gezien hun jonge leeftijd.

Ook betreffende de situatie in verband met het coronavirus hadden verzoekers deze naar voren kunnen stellen (zie vierde onderdeel, die hier helemaal moet worden gereproduceerd) en op basis daarvan uitleggen dat een terugkeer naar Duitsland niet mogelijk is maar ook heel gevaarlijk is.

Deze elementen zijn van aard een invloed te hebben op de toepassing van de Dublin-Verordening (zie o.a. artikels 3 en 17). De bestreden beslissingen moeten vernietigd worden."

3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

3.4. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62, §2, van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht. Deze verplicht de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 27 augustus 2019, nr. 245.324).

De Raad stelt vast dat de verzoekende partijen de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissingen tot weigering van verblijf kennen, nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpen in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

3.5. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidscontrole of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.6. De bestreden beslissingen vermelden uitdrukkelijk artikel 18.1, d), van de Dublin III-Verordening en artikel 51/5, §4, van de vreemdelingenwet als hun juridische grondslagen. Artikel 18.1, d), van de Dublin III-Verordening schrijft voor dat *"de verantwoordelijke lidstaat (verplicht is) een onderdaan van een derde land of een staatloze (...) die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen"*, en artikel 51/5, §4, van de vreemdelingenwet bepaalt op zijn beurt dat *"de minister of zijn gemachtigde hem de binnenkomst of het verblijf in het Rijk (weigert) en (hem) gelast (...) zich vóór een bepaalde datum bij de bevoegde overheden van deze staat aan te melden"*.

3.7. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers blijkens hun zogeheten Dublin-interviews van 11 maart 2020 verklaard hadden dat zij in Duitsland verzoeken om internationale bescherming hadden ingediend die aanleiding hadden gegeven tot weigeringsbeslissingen en een terugkeerplichting naar Rusland. Verzoekers betwisten nergens het gegeven dat zij zich zonder verblijfstitel in België ophielden toen zij op 12 februari 2020 hun verzoeken om internationale bescherming indienden. De gemachtigde van de minister richtte bijgevolg op 20 maart 2020 terugnameverzoeken aan de Duitse autoriteiten op grond van artikel 18.1, d), van de Dublin III-Verordening waarmee op 1 april 2020 werd ingestemd. De Raad stelt vast dat de gemachtigde van de minister in beginsel rechtsgeldig in toepassing van artikel 51/5, §4, van de vreemdelingenwet het verblijf diende te weigeren.

3.8. Verzoekers zijn evenwel van oordeel dat de hierboven geciteerde bepalingen (zie 3.6.) niet volstaan als juridische grondslagen voor de bestreden beslissingen omdat niet zou kunnen worden vastgesteld waarom Duitsland als verantwoordelijke lidstaat wordt aangeduid. De beslissingen zijn naar het oordeel van verzoekers op dit punt onzorgvuldig en vertonen een motiveringsgebrek. Volgens verzoekers dient een bepaling uit hoofdstuk III van de Dublin III-Verordening te worden gebruikt. Hoofdstuk III van de Dublin III-Verordening bepaalt immers de criteria op grond waarvan een lidstaat verantwoordelijk wordt voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming.

3.9. Verzoekers betwisten niet dat hun geval een terugnameprocedure betreft in het kader van de Dublin III-Verordening. De kernvraag is of de criteria uit hoofdstuk III van de Dublin III-Verordening in deze terugnameprocedures dienen te worden toegepast. Het Hof van Justitie heeft deze kwestie beslecht in zijn arrest van 2 april 2019 in de gevoegde zaken (HvJ 2 april 2019, *Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie t. H. en R.*, nrs C582/17 en C-583/17 (GK)):

“(…)

51 Artikel 18, lid 1, onder b) tot en met d), van de Dublin III-verordening verwijst op zijn beurt naar een persoon die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, dat in behandeling is, een dergelijk verzoek heeft ingetrokken terwijl het in behandeling was of wiens verzoek om internationale bescherming is afgewezen, en die daarnaast hetzij een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend, hetzij zich zonder verblijfstitel op het grondgebied van een andere lidstaat ophoudt (arrest van 25 januari 2018, Hasan, C-360/16, EU:C:2018:35, punt 44).

52 Aangezien uit artikel 2, onder d), van die verordening voortvloeit dat de behandeling van een verzoek om internationale bescherming zich uitstrekt tot alle maatregelen die de bevoegde autoriteiten hebben genomen in verband met een verzoek om internationale bescherming, met uitzondering van de procedure waarbij de verantwoordelijke lidstaat wordt bepaald krachtens de bepalingen van die verordening, dient te worden aangenomen dat artikel 18, lid 1, onder b) tot en met d), van diezelfde verordening slechts toepassing kan vinden wanneer de lidstaat waarbij voorheen reeds een verzoek werd ingediend, deze bepalingsprocedure heeft afgerond door zijn verantwoordelijkheid voor de behandeling van dat verzoek te erkennen, en overeenkomstig richtlijn 2013/32 met de behandeling van dat verzoek is begonnen.

“(…)

54 Overname- en terugnameprocedures moeten verplicht worden gevoerd volgens de in hoofdstuk VI van de Dublin III-verordening vastgestelde regels (zie in die zin arresten van 26 juli 2017, Mengesteab, C-670/16, EU:C:2017:587, punt 49, en 13 november 2018, X en X, C-47/17 en C-48/17, EU:C:2018:900, punt 57), op grond waarvan deze procedures worden onderworpen aan afzonderlijke regelingen die respectievelijk in de delen II en III van dat hoofdstuk zijn vastgesteld.

55 In het kader van de overnameprocedure voorziet artikel 21, lid 1, van die verordening slechts in de mogelijkheid voor de lidstaat waarbij een verzoek om internationale bescherming is ingediend, om een andere lidstaat te verzoeken een verzoeker over te nemen wanneer eerstbedoelde lidstaat van mening is dat de tweede lidstaat „verantwoordelijk is voor de behandeling van dit verzoek”, waarbij deze lidstaat in beginsel de lidstaat is die wordt aangewezen door de in hoofdstuk III van die verordening neergelegde criteria.

56 De toepasselijkheid van die criteria in het kader van de overnameprocedure wordt bevestigd door de bepalingen van artikel 22, leden 2 tot en met 5, van diezelfde verordening, waarin een gedetailleerde regeling is vastgesteld voor het onderzoek van de bewijsmiddelen en indirecte bewijzen die de toepassing van deze criteria mogelijk maken, en waarin de bewijsstandaard is bepaald waaraan moet zijn voldaan om de verantwoordelijkheid van de aangezochte lidstaat vast te stellen.

57 Uit deze elementen vloeit voort dat de procedure ter bepaling van de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek aan de hand van de in hoofdstuk III van de Dublin III-verordening geformuleerde criteria bij de overnameprocedure centraal staat, en dat de bevoegde autoriteit van de lidstaat waarbij een verzoek is ingediend een andere lidstaat slechts om een dergelijke overname kan verzoeken indien deze autoriteit van mening is dat die andere lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van dit verzoek (zie in die zin arrest van 7 juni 2016, Ghezelbash, C-63/15, EU:C:2016:409, punt 43).

58 Dit geldt echter niet voor de terugnameprocedure, aangezien deze procedure is onderworpen aan regels die in dat verband aanzienlijke verschillen vertonen ten opzichte van de bepalingen die van toepassing zijn op de overnameprocedure.

59 In de eerste plaats voorzien artikel 23, lid 1, en artikel 24, lid 1, van de Dublin III-verordening in de mogelijkheid een terugnameverzoek in te dienen wanneer de verzoekende lidstaat van oordeel is dat een andere lidstaat „verantwoordelijk is overeenkomstig artikel 20, lid 5, en artikel 18, lid 1, onder b) [tot en met] d),” van die verordening, en niet wanneer hij van mening is dat een andere lidstaat „verantwoordelijk is voor de behandeling van [het] verzoek”.

60 Zoals de Commissie ter terechtzitting heeft opgemerkt, volgt hieruit dat het woord „verantwoordelijk” in artikel 23, lid 1, en artikel 24, lid 1, van de Dublin III-verordening in een andere betekenis wordt gebruikt dan in artikel 21, lid 1, van die verordening, voor zover het niet uitdrukkelijk betrekking heeft op de verantwoordelijkheid om het verzoek om internationale bescherming te behandelen. Uit artikel 18, lid 2, en artikel 20, lid 5, van die verordening volgt overigens dat de overdracht van een persoon naar de lidstaat met een terugnameverplichting, niet noodzakelijkerwijs beoogt de behandeling van dat verzoek af te ronden.

61 Overeenkomstig artikel 23, lid 1, en artikel 24, lid 1, van de Dublin III-verordening vooronderstelt de gebruikmaking van de bevoegdheid om een terugnameverzoek in te dienen dus niet dat de verantwoordelijkheid van de aangezochte lidstaat om het verzoek om internationale bescherming te behandelen, vaststaat, maar wel dat deze lidstaat voldoet aan de in artikel 20, lid 5, of in artikel 18, lid 1, onder b) tot en met d), van die verordening neergelegde voorwaarden.

62 Uit de bewoordingen zelf van artikel 20, lid 5, van die verordening volgt evenwel dat de daarbij ingestelde terugnameverplichting wordt opgelegd aan „de lidstaat waarbij het verzoek om internationale

bescherming [het eerst] is ingediend". Derhalve kunnen de in hoofdstuk III van die verordening neergelegde verantwoordelijkheidscriteria niet worden gebruikt om deze lidstaat aan te wijzen.

63 *Zou de nakoming van die verplichting afhankelijk worden gesteld van de afronding – in de verzoekende lidstaat – van de procedure tot bepaling van de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek, teneinde na te gaan of deze hoedanigheid toekomt aan de in artikel 20, lid 5, van die verordening bedoelde lidstaat, dan zou dit bovendien indruisen tegen de logica zelf van deze bepaling, aangezien daarin is bepaald dat de aan deze lidstaat opgelegde terugname van de verzoeker tot doel heeft om deze lidstaat in staat te stellen „de procedure tot bepaling van de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek [af te ronden]”.*

64 *Het Hof heeft overigens reeds geoordeeld dat de voornoemde bepaling voorziet in bijzondere verplichtingen ten laste van de eerste lidstaat waarbij een verzoek om internationale bescherming werd ingediend, zodat deze lidstaat dus een bijzondere status wordt toegekend door de Dublin III-verordening (zie in die zin arrest van 26 juli 2017, Mengesteab, C-670/16, EU:C:2017:587, punten 93 en 95).*

65 *Wat artikel 18, lid 1, onder b) tot en met d), van die verordening betreft, volgt inderdaad uit de bewoordingen ervan dat de daarin neergelegde verplichtingen rusten op de „verantwoordelijke lidstaat”.*

66 *Zoals opgemerkt in de punten 51 en 52 van het onderhavige arrest, kunnen de in die bepalingen neergelegde terugnameverplichtingen evenwel slechts worden toegepast wanneer de in die verordening neergelegde procedure tot bepaling van de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek, in de aangezochte lidstaat reeds is afgerond en ertoe heeft geleid dat deze lidstaat zijn verantwoordelijkheid voor de behandeling van dat verzoek heeft erkend.*

67 *In een dergelijke situatie, waarin de verantwoordelijkheid voor de behandeling van het verzoek reeds vaststaat, hoeven de regels inzake de procedure tot bepaling van deze verantwoordelijkheid, waaronder in de eerste plaats de in hoofdstuk III van die verordening neergelegde criteria, niet opnieuw te worden toegepast.*

68 *In de tweede plaats bevestigt artikel 25 van de Dublin III-verordening dat de in hoofdstuk III van die verordening neergelegde verantwoordelijkheidscriteria niet relevant zijn in het kader van de terugnameprocedure.*

69 *Terwijl artikel 22, leden 2 tot en met 5, van de Dublin III-verordening gedetailleerd bepaalt hoe die criteria in het kader van de overnameprocedure moeten worden toegepast, dient immers te worden vastgesteld dat artikel 25 van die verordening geen enkele vergelijkbare bepaling bevat en de aangezochte lidstaat alleen verplicht om de voor de beoordeling van het terugnameverzoek nodige verificaties te verrichten.*

70 *Dat het bij de terugnameprocedure gaat om een vereenvoudigde procedure, wordt daarenboven bevestigd door het feit dat de in artikel 25, lid 2, van die verordening bepaalde termijn om te antwoorden op een terugnameverzoek, duidelijk korter is dan de in artikel 22, lid 7, van die verordening bepaalde termijn om te antwoorden op een overnameverzoek.*

71 *In de derde plaats wordt de bovenstaande uitlegging bevestigd door de standaardformulieren voor een overname- en een terugnameverzoek, die in respectievelijk bijlage I en III bij verordening nr. 1560/2003 zijn opgenomen.*

72 *Terwijl het standaardformulier voor een overnameverzoek bepaalt dat de verzoekende lidstaat bij het aanvinken van een vakje het relevante verantwoordelijkheidscriterium moet vermelden, en voorziet in de mogelijkheid om de nodige informatie te verschaffen om na te gaan of aan dit criterium is voldaan, wordt in het standaardformulier voor een terugnameverzoek alleen verlangd dat de verzoekende lidstaat aangeeft of diens verzoek op artikel 20, lid 5, of op artikel 18, lid 1, onder b), c) of d), van de Dublin III-verordening is gebaseerd, en bevat het geen gedeelte met betrekking tot de in hoofdstuk III van deze verordening neergelegde verantwoordelijkheidscriteria.*

73 *In de vierde plaats dient te worden opgemerkt dat de tegenovergestelde uitlegging, volgens welke een terugnameverzoek slechts kan worden ingediend wanneer de aangezochte lidstaat op grond van de in hoofdstuk III van de Dublin III-verordening neergelegde verantwoordelijkheidscriteria kan worden aangewezen als de verantwoordelijke lidstaat, wordt tegengesproken door de algemene opzet van die verordening.*

74 *Die uitlegging zou immers uiteindelijk impliceren dat de overname- en terugnameprocedures op bijna alle punten op identieke wijze moeten worden gevoerd, en dat zij in de praktijk een enkele procedure vormen waarbij in een eerste fase de lidstaat moet worden bepaald die op grond van die verantwoordelijkheidscriteria verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek, en waarbij vervolgens, in een tweede fase, bij die lidstaat een verzoek moet worden ingediend waarvan hij de gegrondheid op dezelfde grondslag zal moeten beoordelen.*

75 *Had de Uniewetgever een dergelijke unieke procedure willen instellen, dan zou hij er logischerwijze niet voor hebben gekozen om in de structuur zelf van die verordening te voorzien in twee autonome procedures die op verschillende gevallen van toepassing zijn, gedetailleerd zijn omschreven, en het voorwerp vormen van verschillende bepalingen.*

76 In de vijfde en laatste plaats zou de in punt 73 van het onderhavige arrest vermelde uitlegging eveneens de verwezenlijking van bepaalde doelen van de Dublin III-verordening kunnen ondermijnen.

77 In de in artikel 18, lid 1, onder b) tot en met d), van die verordening bedoelde gevallen zou die uitlegging immers impliceren dat de bevoegde autoriteiten van de tweede lidstaat de facto zouden kunnen overgaan tot heroverweging van de conclusie waartoe de bevoegde autoriteiten van de eerste lidstaat met betrekking tot diens eigen verantwoordelijkheid zijn gekomen na afloop van de procedure tot bepaling van de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek, voor zover de betrokkenen het grondgebied van deze lidstaat verlaten nadat hij hun verzoek in behandeling heeft genomen, wat onderdanen van een derde land die in een lidstaat een verzoek om internationale bescherming hebben ingediend ertoe zou kunnen aanzetten om zich naar andere lidstaten te begeven, wat tot secundaire stromen zou kunnen leiden die de Dublin III-verordening, met de instelling van uniforme instrumenten en criteria ter bepaling van de verantwoordelijke lidstaat, juist beoogt te voorkomen (zie naar analogie arresten van 17 maart 2016, *Mirza*, C-695/15 PPU, EU:C:2016:188, punt 52, en 13 september 2017, *Khiri Amayry*, C-60/16, EU:C:2017:675, punt 37).

78 De in punt 73 van het onderhavige arrest vermelde uitlegging zou voorts ertoe kunnen leiden dat afbreuk wordt gedaan aan het in artikel 3, lid 1, van die verordening vastgestelde wezenlijke beginsel dat een verzoek om internationale bescherming slechts door één enkele lidstaat wordt behandeld, wanneer de bepalingsprocedure in de tweede lidstaat tot een ander resultaat leidt dan die in de eerste lidstaat.

79 Bovendien zou de heroverweging – die in voorkomend geval meerdere keren kan worden herhaald – van de uitkomst van de procedure tot bepaling van de verantwoordelijke lidstaat in een context waarin de toepassing van die verordening en de werkelijke toegang tot een procedure van internationale bescherming reeds zijn gewaarborgd, afbreuk doen aan de in overweging 5 van die verordening vermelde doelstelling om verzoeken om internationale bescherming snel te behandelen.”

3.10. Uit de hierboven weergegeven overwegingen van het Hof van Justitie blijkt dat het standpunt van verzoekers niet kan worden gevolgd. Een verwijzing naar de bepalingen uit hoofdstuk III van de Dublin III-Verordening is niet vereist in het kader van een terugname op basis van artikel 18.1, d), van de Dublin III-Verordening. Duitsland wordt verantwoordelijk geacht omdat het verzoek om internationale bescherming van verzoekers aldaar werd behandeld en afgewezen en verzoekers naderhand in België een verzoek om internationale bescherming indienden, hetgeen aanleiding geeft tot een terugnameverplichting in hoofde van de Duitse autoriteiten. De beslissingen zijn dus niet behept met een onzorgvuldigheid of een motiveringsgebrek en er is evenmin sprake van een kennelijke beoordelingsfout.

3.11. Het door verzoekers geschonden geachte artikel 4 van de Dublin III-Verordening bepaalt het volgende:

“1. Zodra een verzoek om internationale bescherming in een lidstaat is ingediend in de zin van artikel 20, lid 2, stellen de bevoegde autoriteiten van die lidstaat de verzoeker in kennis van de toepassing van deze verordening, en met name van:

a) de doelstellingen van deze verordening en de gevolgen van het indienen van een ander verzoek in een andere lidstaat, alsmede de gevolgen van het zich verplaatsen van een lidstaat naar een andere lidstaat zolang de verantwoordelijke lidstaat op grond van deze verordening nog niet bepaald is en zolang het verzoek om internationale bescherming nog in behandeling is;

b) de criteria voor het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat, de rangorde volgens welke zij van toepassing zijn in de verschillende fasen van de procedure en hun verwachte duur, met vermelding van het feit dat een verzoek om internationale bescherming dat in een bepaalde lidstaat wordt ingediend, ertoe kan leiden dat die lidstaat op grond van deze verordening verantwoordelijk wordt voor de behandeling ervan, ook al volgt die verantwoordelijkheid niet uit de criteria voor de toekenning van verantwoordelijkheid;

c) het persoonlijk onderhoud overeenkomstig artikel 5 en de mogelijkheid om informatie over de aanwezigheid van gezinsleden, familieleden of andere familierelaties in de lidstaten te verstrekken, met inbegrip van de wijze waarop de verzoeker die informatie kan verstrekken;

d) de mogelijkheid om een overdrachtsbesluit aan te vechten en, in voorkomend geval, om te verzoeken om de opschorting van de overdracht;

e) het feit dat de bevoegde autoriteiten van lidstaten gegevens over hem kunnen uitwisselen, uitsluitend om hun verplichtingen die uit deze verordening voortvloeien, na te komen;

f) het recht op toegang tot de hem betreffende gegevens en het recht te verzoeken om hem betreffende onjuiste gegevens recht te laten zetten of hem betreffende onrechtmatig verwerkte gegevens te laten verwijderen, alsmede de procedures om die rechten te doen gelden, met inbegrip van de contactgegevens van de in artikel 35 bedoelde autoriteiten en van de nationale gegevensbeschermingsautoriteiten die bevoegd zijn kennis te nemen van verzoeken betreffende de bescherming van persoonsgegevens.

2. *De in lid 1 bedoelde informatie wordt schriftelijk verstrekt, in een taal die de verzoeker verstaat of waarvan redelijkerwijs kan worden aangenomen dat hij die verstaat. De lidstaten maken gebruik van de overeenkomstig lid 3 voor dat doel opgestelde gemeenschappelijke brochure.*

Indien dit nodig is om de verzoeker de informatie te doen begrijpen, wordt de informatie ook mondeling verstrekt, bijvoorbeeld in samenhang met het in artikel 5 bedoelde persoonlijk onderhoud.

3. *De Commissie stelt door middel van uitvoeringshandelingen een gemeenschappelijke brochure op, alsmede een specifieke brochure voor niet-begeleide minderjarigen, waarin ten minste de in lid 1 van dit artikel bedoelde informatie wordt opgenomen. De gemeenschappelijke brochure bevat tevens informatie over de toepassing van Verordening (EU) nr. 603/2013 en met name over het doeleinde waarvoor de gegevens van een verzoeker in Eurodac kunnen worden verwerkt. De gemeenschappelijke brochure wordt zodanig opgesteld dat de lidstaten deze kunnen aanvullen met informatie die eigen is aan de lidstaat in kwestie. Die uitvoeringshandelingen worden vastgesteld volgens de in artikel 44, lid 2, van deze verordening bedoelde onderzoeksprocedure."*

3.12. Verzoekers betogen dat hun recht op informatie zou zijn miskend omdat zij niet de mogelijkheid kregen om tijdens het zogeheten Dublin-interview te worden bijgestaan door hun raadsman. Tevens leveren zij kritiek op de Dublinprocedure en zijn zij van oordeel dat zij nog bijkomende informatie hadden kunnen verstrekken, met name betreffende het belang van hun kinderen en de situatie van het coronavirus.

3.13. De Raad merkt in de eerste plaats op dat noch de Dublin III-Verordening, noch de Belgische vreemdelingenwet voorziet dat verzoekers om internationale bescherming de bijstand zouden moeten krijgen van een raadsman in het kader van het persoonlijk onderhoud. Dit aspect van het vijfde middel mist juridische grondslag.

3.14. Het recht om te worden gehoord waarborgt dat de betrokkene in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en alvorens een besluit wordt genomen dat zijn belangen aanmerkelijk kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, nr. C-277/11, *M.M. v. Ireland*, § 87). Het besluit kan evenwel slechts worden vernietigd wanneer de betrokkenen aannemelijk kunnen maken dat de beslissing anders zou zijn als zij hadden kunnen reageren op de aangehaalde punten. De administratieve rechten van verdediging dienen te worden gegarandeerd, maar proceduremisbruik dient te worden vermeden (M. DESOMER, *"De Belgische asielprocedure en de Europese administratieve rechtsbeginselen van de hoorplicht en het recht op inzage"*, T.Vreemd., 2009, p. 18).

3.15. De Raad stelt vast dat verzoekers niet aantonen dat zij niet in de mogelijkheid waren om deze elementen tijdens hun Dublin-interview van 11 maart 2020 aan te reiken. Bovendien maken zij niet aannemelijk dat zij belang hebben bij hun kritiek. Zij tonen niet aan dat het hoger belang van de kinderen of de situatie van het coronavirus tot gevolg zou hebben dat Duitsland niet langer verplicht zou zijn geweest om verzoekers op basis van artikel 18.1, d), van de Dublin III-Verordening terug te nemen.

3.16. Er werd geen schending aangetoond van artikel 4 van de Dublin III-Verordening. De bestreden beslissingen steunen op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen. Verzoekers tonen niet aan dat de gemachtigde van de minister bepaalde elementen niet of onvoldoende zou hebben onderzocht of het recht om gehoord te worden zou hebben miskend. Er werd ook geen kennelijke beoordelingsfout aannemelijk gemaakt.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

4. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk voor wat betreft de bevelen om het grondgebied te verlaten, vervat in beide bestreden beslissingen. Verder hebben de verzoekende partijen geen gegronde middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientwintig februari tweeduizend eenentwintig door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN